

(0/38)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagos)ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ. NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONAPREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico
y Extranger, 2'50

ULLADA POLITICA

El comte de Romanones ha cumplert la paraula. No acostuma això á succeir gayre sovint. Va prometre que publicaria una Real Ordre aclarant algú punt confús que respecte al matrimoni civil hi ha en les lleys vigents, y la Real Ordre ha sigut realment publicada.

Y observin que subratlló la paraula *realment*, donchs en ella estriba precisament la trascendència de la resolució del ministre de Gracia y Justícia.

Per què? Perque segons s'assegura, y sembla qu'es cert, la Real Ordre ha sigut portada á la *Gaceta* sense ferla conéixer previament al rey, circunstància molt digna de notar-se, tractantse de una disposició que, pocas ó moltes, arrenca algunes plomas de les alas del clericalisme.

Y com hi havia qui deya qu'en Romanones no s'atreviria á donar aquest pas que no'l consultés primer ab el monarca y el ministre replicava que pera donarlo no necessitava legalment per res la intervenció del rey, s'explica perfectament el bon efecte que la formalitat del comte ha causat al país.

L'objecte de la referida Real Ordre no es altre que eximir als que contrahen matrimoni civil de la obligació, que fins ara tenían, de declarar oficialment, un dels dos contrayents quan menos, que no perteneixen á la comunió catòlica.

—Aquesta declaració—diu en Romanones—es totalment innecessària. Pel mer fet de casarse pel civil, «no demostren els que's casan que no es la catòlica la seva religió?

La conquesta, com ja pot veure's, no es de una importància extraordinària; però en aquest país abont no's pot tocar res que á la iglesia's refereixi sense que les esferes tremolin, al llegir la resolució del ministre de Gracia y Justícia, tots els que sincerament estiman la democràcia han dit lo mateix: Arri poch ó molt. Pian piano...

Lo de Bilbao no s'arregla. Y no sòls no s'arregla, sinó que sembla que la huelga s'extén á las comarcas veïnies. A Santander especialment es, segons las darreres notícies, poch menys que general.

Y á fé que si la solució no's troba, no serà pas per falta de gent que la busqui. Ministres, generals, periodistes, diputats, senadors, el mateix president del Gobern... tothom s'occupa del mateix assumpte.

La veritat es que als ulls dels qu' estan en el candelero, si huelga *inopòtuna* hi ha al món, es la de Bilbao. Venir cabalment en uns moments en que la gent d'upa està xalantse y preparant altres diversions que havien de deixar enrera á las ja disfrutades...

Aixó, mirlíño com vulguin, no té perdó de Deu. Suposant, naturalment, que Deu s'ocupi de las coses de Bilbao.

Contradicторias en extrém son las notícies últimamente rebudes de Cuba.

Mentres alguns cablegramas donan la insurrecció poch menos que per acabada, altres afirman que l'moviment s'extén per tota l'illa y que aviat el señor Estrada Palma no sabrà per abont girarse de feyna.

Creyem que tan exageradas son las unes imprevisions com las altres. La sublevació simultànea de varis localitats indica qu'en el fons d'aquesta conjura hi ha d'haver alguna cosa més seria que lo que'l president suposa; pero d'això á creure que

don Tomás està ja á punt de caure y que l's días de la joja república cubana estan contats, hi ha una distància immensa que ni l's Estates Units ab la esmena Platt ni l's descontents ab els seus medis proprios podrán recorrer ab la facilitat que alguns se figuraran.

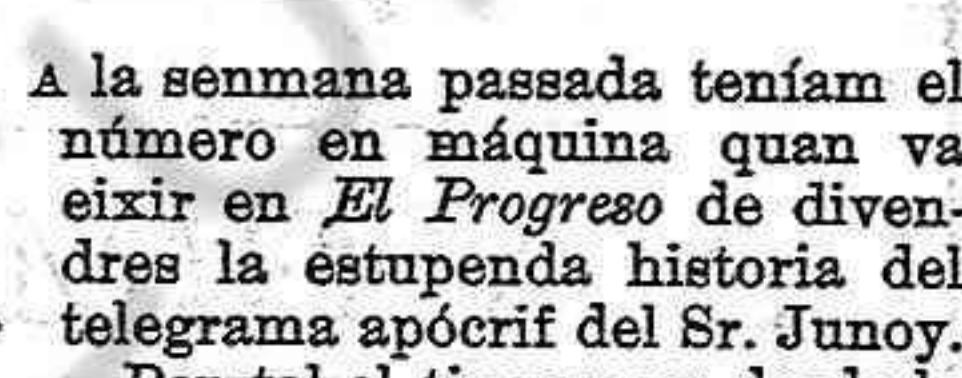
No sabém, á l' hora en qu' escribím aquestes ratllas, quin ha sigut el fallo del Consell de Guerra celebrat dimecres al quartel de Roger de Flor contra alguns paysans ab motiu d' uns telegramas enviats á títols del passat novembre.

Desitjaríam, y aixòs esperem poder comunicarho als nostres lectors en el pròxim número, que la sentència del tribunal militar fos absolutoria.

PIF-PAF

Lo que hi ha que reformar y fer millor no es al march de la societat, sinó al element constitutiu d'aquesta, al home.—J. Clementeau.

ESTOCADA Á FONDO

A la setmana passada teníam el número en màquina quan va eixir en *El Progreso* de divendres la estupenda història del telegrama apòcrif del Sr. Junoy.

Per tal el tinguerem desde la seva aparició y aixòs ho manifestarem la setmana passada.

Si acudirem al Sr. Junoy demandantli aclaracions, signé sols al objecte de puntualizar bé las cosas, y poder, ab plé fonament de causa, entregar al judici sever de la opinió pública al autor de una tant monstruosa superexèrcit.

Convé que's vegin les armes ignobles que s'esgrimeixen en una lluita que no som nosaltres els que l'hem portada al terreno espinós de les personalitats y del apassionament. Els que per combatre la idea salvadora de *Solidaritat catalana* se valen dels medis més reprobables y desleials; els que men-

tres en els meetings anti-solidaris predicen la tolerància y el respecte, consenten que certs elements vagin á perturbar els meetings de *Solidaritat*, si es que de sota-má no l's aixussan; els que ni una sola vegada hem protestat de les amenasses y las violències que s'han exercit contra l's republicans partidaris de la *Solidaritat*, pels que tenen al Sr. Lerroux com un emperador ó com un ídol; els que sostenen un periòdic que vol passar plassa de serio, y ab la mateixa ploma ab que'l redactan, embadurnan un libelo infamatori de l' honra y l' bon nom d' antichs y probats correglionaris, aquests y sols ells son els responsables de que las coses hajen pres el caràcter que avui tenen y que som els primers en lamentar.

Y donchs ¿qué volian? ¿Que aguantessim les injurias, els improperis, els sarcasmes, las escrínades y els revessos ab els brassos creuhats? Podíam fer-ho per prudència, plens de resignació, si a tant hagués arribat la nostra paciència. Pero ni la nostra paciència arriba á tant, ni'l bé del partit al qual hem consagrat desinteressadament y sense espéra de recompensa tots els dies de la nostra existència, desde que teníam tis de rahó, podia aconsellar-nos el silenci cobart, ó la complacència muda.

À RUSSIA

Com hi van cayent

—Vaja, caballers, animar-se. Ja ha tornat á quedar vacant el lloc. ¿Hi ha algun desesperat que vulgui ser primer ministre?

Lerroux, els que vulguin passar mestres en l'art jesuític de les restriccions mentals.

Confessém que no totes les firmes que aquests dies se dedicaran á infamarnos y oféndre'sns pertanyen á la tarregada.

De moment hem de fer excepció de dugas que son brass grossa: la del Sr. Mundi, que diu que ja no'ns venera, com avants ens venerava. Cregui'l Sr. Mundi que ho sentim molt y que, desde que 'ns falta la seva veneració, no tenim una hora de sosiego. Nosaltres, en canvi, ja fa temps que l' compadeixem.

Al Sr. Palet de Rubí, que també hi ha dit la seva, no creyem ofendre'l si li recordem que sigué en sa joventut un intrépit guerriller que tingué ocasió de prestar excelents serveys á la causa de la República, pero que ha sigut sempre, especialment dintre de Rubí, un funest polítich.

¿Cóm explicarse sino qu'en les eleccions de diputats provincials, ell y els pochs amichs que encare'l segueixen, s'abstingueren de votar y fessin propaganda abstencionista, provocant en aquella vila la derrota del Sr. Marsá y la victoria dels candidats monàrquichs?

Hi ha coses que fora millor olvidarlas, amich Palet de Rubí.

La edició ilustrada d'*El Progreso* venia dissapar sobreixint materia fecal.

Allà, en aquell periòdic qu'ensenyava la camisa, es ahont han de anar á aprendre cultura y esperit de benevolència y de concordia els republicans que s'indignan contra LA CAMPANA, per haver publicat la *Historia de un revolucionari malo*.

En aquest terreno ja comprenderà l'aludit libelo que no li hem de fer la competència, en primer lloc per lo que 'ns estimem nosaltres, y en segon terme, per lo molt qu'estimem l'olfato dels nostres lectors.

Volia demostrar ell que té la exclusiva en això de fer la femta per la boca? Donchs ben demostrat està, y som nosaltres els primers en proclamar aquest raro mèrit fisiològich, que farà que ab el temps l'ensenyin com un fenòmeno.

Tot l'esperit anti-clerical del govern s'acaba de posar de manifest ab un real decret derogatori del que publicà en Vadillo l'any 1900, posant dificultats y restriccions á la celebració dels matrimonis civils.

Poqueta cosa es això.

—¡Me 'ls expulsen! ¡Me 'ls escombran

sense consideració!

—Tant que dava aquella vinya!

—Tant diner que hi feya jo!

Valls, que havent parlat en contra de la Lley de jurisdiccions, ha defensat la seva aplicació, referintse al cas concret de LA CAMPANA DE GRACIA.

Valdrà la pena de saber si el Sr. Canals, al escriure'l seu alegat, havia llegit l'article del Sr. Junoy.

Si, en efecte, va llegirlo y pensa lo que diu, hauríem de reconéixer que les millors *cancles* s'embussan, quan se'ls hi fica á dintre un manyoch de farda maurista.

L'Eminentíssim acaba de publicar una curiosa pastoral, qu'es qüestió de *missas* en el doble sentit de la paraula.

Voldrà l'insigne Salvador que's crehessin molts capellanías degudament dotades, que per lo vist cada dia escassejan més, y á tal efecte escita'l zel de deixar, quan un mor, molts missas.

Opina l'Eminentíssim qu'està bé que se las deixin; pero ell veuria ab gust que en lloc de ferlas celebrar totas de un cop, se fundessin capellanías, y així les missas serien perpétuas.

En puritat planteja l'Eminentíssim un problema terapèutic de caràcter espiritual, es á saber:

—Cóm aprofitan més las missas: á grans dossis, ó á petites dossis: totas de un cop, ó de mica en mica: gastantse l'seu import de un plegat ó capitalisantlo y percibintne l's interessos per tots els siges dels siges?

Aquesta es la qüestió, y pera resoldre-la caldrà conéixer el parer de les ànimes del Purgatori. Si, com aseguran, aquestes se redimeixen á copia de missas, es indubitable que quantas més se'n diguin y més depressa se celebren, més prompte sortiran del seu torment.

Essent així, resultarà que l'Eminentíssim, encanterat ab la creació de capellanías, traballa per la prolongació dels tormentos de les ànimes del Purgatori.

No ho hauria dit mai.

La llar domèstica es la font de totes les virtuts socials, y en ella 's guarda, com en un santuari, el germen de tots els fets grans y heroychs.—Flores.

CORRESPONDENCIA

Caballers: Un Chaleco, Macari Colmenar, Barón de Escarpia (a) Repiqueo, J. G. S. S. del R. D. S. 9., Juan Guasch, Ramiro Espinosa (a) Lletós, Felfu Grasot y Girón, y Manel Brana: No passa.

Caballers: Pau de las Calsas Curtas, Sebastià Bosch, Francisco Escolà, y Miguel Roca: Ja ha passat.

Caballers: L'Avi Riera, H. Parés, E. Molas, José Borràs, M. Revoltós, P. Gell LL., V. Segrete Ferrer, L'Heure d'Horta, J. de L., P. C. de V., E. C. y C. M. Badia, F. Llenas, J. A., J. L. B. Q., F. de P. T., Sisket de Paila, F. F. y R., T. Doys, y E. G. C.: Rebut l'original destinat als Almanachs, y tantas mercés.

Caballer: Pau de las Calsas Curtas: Tingui la bondat de firmar sempre al peu de cada un dels trencacaps.—Emili Saleta y Llorens: Vosté ha farà bé... ab el temps.—Samuel Gran é Irurueta: Gracias per tot.—Genaro Grau: Véten aquí un altre que no ha filat d'avuy.—Jaume: Home, home, *cort* no s'escriví així.—J. L. Masó: No estém per somnis incorrectes.—V. M. Riera: ¿Hont va ab aquesta llangonissa?—Muscius: Farém els impossibles.—Pere Romaguera: No hi ha de qué darras.—J. M. T. (Estorer Bisbalenc): Fóra!—Joseph Monclús (Mataró): Es molt infantil.—Pere Alegre: Els versos estan bé. El pensament no té cap novetat.—M. M. A. P. T., A. P. M. G., A. T., J. B. D., R. A. E., E. P. Un obrer, S. P., M. A., y totes aquelles moltíssimes persones que 'ns han escrit ab motiu de una campanya: No 'ns es possible insertar les seves cartas per variás rahons.

Imprenta LA CAMPANA Y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch Lorilleux y C°

Pintura contemporánea

—Sí, d' exacte n' es; pero 'm sembla que ab aquest quadro, pocas medallas hi guanyará á la Exposició Democrática.